

**TUCHTCOMMISSIE BETAALD VOETBAL
KONINKLIJKE NEDERLANDSE VOETBALBOND**

1. Het verloop van de procedure

Per e-mailbericht d.d. 19 februari 2024 is de heer E. Vaessen hierna 'de speler', ten laste gelegd dat hij zich tijdens de wedstrijd Feyenoord – RKC Waalwijk, hierna 'RKC', van 18 februari 2024 schuldig heeft gemaakt aan het opzettelijk de bal met de arm raken door zijn lichaam op onnatuurlijke wijze groter te maken en zijn arm hierbij uit te strekken naast zijn lichaam, zonder dat dit een (natuurlijk) gevolg is van de ingezette beweging van het lichaam (en arm) in deze specifieke situatie.

De aanklager betaald voetbal, hierna 'de aanklager', heeft via RKC aan de speler een schikkingsvoorstel gedaan. Het schikkingsvoorstel hield in dat de speler, gelet op de aard en de ernst van het strafbare feit en rekening houdend met zijn blanco strafkaart, met ingang van 19 februari 2024 wordt uitgesloten van deelname aan de eerstvolgende competitie-, play-off- en/of bekerwedstrijd van de KNVB van het 1^e elftal van zijn club.

Dit schikkingsvoorstel is door de speler niet geaccepteerd. Vervolgens is de zaak aan de tuchtcommissie betaald voetbal, hierna 'de tuchtcommissie', voorgelegd.

Wijziging tenlastelegging

Per e-mailbericht van 20 februari 2024. is de speler door de aanklager bericht dat de tenlastelegging op grond van artikel 48 lid 1 van het Reglement Tuchtrechtspraak Betaald Voetbal, hierna 'RTBV', door de aanklager als volgt zal worden gewijzigd c.q. aangevuld:

"Uw speler, de heer E. Vaessen wordt ten laste gelegd dat hij zich tijdens de op 18 februari 2024 gespeelde wedstrijd Feyenoord – RKC Waalwijk schuldig heeft gemaakt aan het met de arm raken van de bal, door zijn lichaam op onnatuurlijke wijze groter te maken en zijn arm hierbij uit te strekken naast zijn lichaam, zonder dat dit een (natuurlijk) gevolg is van de ingezette beweging van het lichaam (en arm) in deze specifieke situatie, waardoor de tegenstander een doelpunt of een duidelijke scoringskans wordt ontnomen."

De tuchtcommissie heeft in aanwezigheid van de aanklager de zaak mondeling behandeld op donderdag 22 februari 2024. Zij heeft bij die gelegenheid de speler gehoord, bijgestaan door de heer F. van Mosselveld, algemeen directeur, hierna 'de heer Van Mosselveld', de heer M. Allach, technisch directeur en de heer S. van den Anker, teammanager van het eerste elftal, allen werkzaam bij RKC.

Bij de mondelinge behandeling is ook kennisgenomen van de tv-beelden, waaronder de door de speler ingebrachte tv-beelden, foto's en de audiocommunicatie van de arbitrage. Daarnaast zijn op verzoek van de speler de volgende getuigen digitaal via Microsoft Teams gehoord:

- de heer M. van den Kerkhof, scheidsrechter, en;
- de heer R. Dieperink, video assistant referee, hierna 'de VAR'.

Getuigenverhoor VAR

Op de vraag van de heer Van Mosselveld of de VAR kan verklaren waarom de scheidsrechter, de VAR en de AVAR schriftelijk verschillend zouden hebben verklaard, stelt de VAR dat hij, ondanks dat hij tijdens de wedstrijd met andere leden van de arbitrage heeft gecommuniceerd, inhoudelijk alleen op de hoogte is van zijn eigen schriftelijke verklaring en niet die van de overige leden van de arbitrage. Op de vraag van de heer Van Mosselveld aan de VAR waar de grens ligt tussen een duidelijke en niet

duidelijke fout van de scheidsrechter, antwoordt de VAR dat in dit geval sprake zou zijn van een duidelijke fout als de VAR op grond van wettig en overtuigend bewijs kan aantonen dat de bal de arm niet heeft geraakt. Op de vraag van de heer Van Mosselveld wat de beweegredenen van de VAR zijn geweest om de scheidsrechter niet te laten gebruikmaken van een 'on-field review', hierna 'OFR', antwoordt de VAR dat hij de scheidsrechter hiertoe alleen kan verzoeken als in zijn ogen sprake zou zijn van een duidelijke fout aan de kant van de scheidsrechter. Dit was volgens de VAR niet het geval en daarom heeft hij dit verzoek aan de scheidsrechter niet gedaan.

Op de vraag van de tuchtcommissie of de VAR op zoek moet gaan naar bewijs dat de bal de arm wél heeft geraakt in plaats van dat de bal de arm niet heeft geraakt, antwoordt de VAR dat dit te maken heeft met het feit dat de scheidsrechter op het veld heeft verklaard dat de bal de arm van de speler heeft geraakt. Om dan te kunnen spreken van een duidelijke fout, moet de VAR in dit geval vaststellen dat de bal de arm van de speler niet heeft geraakt. Op de vraag van de tuchtcommissie wat de VAR zou hebben gedaan als de scheidsrechter aan de speler een gele kaart had getoond dan wel het spel door had laten gaan, dan zou de VAR de scheidsrechter verzoeken tot een OFR, omdat de VAR op grond van de tv-beelden constateert dat de bal de arm van de speler heeft geraakt waardoor de tegenstander een doelpunt of een duidelijke scoringskans wordt ontnomen. Op de vraag van de tuchtcommissie waar volgens de VAR de bal de arm van de speler raakt, antwoordt de VAR dat op grond van de – vertraagd afspelende – tv-beelden die zijn gemaakt vanuit de doellijncamera kan worden vastgesteld dat de bal daadwerkelijk de onderkant van de arm van de speler raakt en de bal daarmee van richting verandert richting de grond. Met betrekking tot de spelsituatie voorafgaand aan de verweten gedraging waarin een speler van de tegenstander ten val werd gebracht, stelt de VAR dat hij op dat moment de taak heeft om de controleren of deze beslissing van de scheidsrechter – om te laten doorspelen – als een duidelijke fout kan worden aangemerkt.

Getuigenverhoor scheidsrechter

Op de vraag van de heer Van Mosselveld hoe zijn zicht was op de betreffende spelsituatie, beschrijft de scheidsrechter kort hoe het spel richting de verweten gedraging verliep en geeft hij aan dat hij 'schuin' naar de situatie kijkt. Op de vraag van de heer Mosselveld of de scheidsrechter kan verklaren dat de overige leden van de arbitrage niet schriftelijk stellig hebben verklaard dat de bal de arm heeft geraakt, bevestigt de scheidsrechter hetgeen hij schriftelijk heeft verklaard. Op de vraag van de heer Van Mosselveld welke beslissing de scheidsrechter had genomen als de speler de bal tegen zijn arm had gekregen als hij zijn armen volledig langs zijn lichaam had gehouden, antwoordt de scheidsrechter dat in dat geval geen sprake zou zijn geweest van een strafbare handsbal.

De vraag van de tuchtcommissie of de scheidsrechter ervan overtuigd is dat de bal de arm van de speler heeft geraakt wordt door de scheidsrechter bevestigend beantwoord.

Op de vraag van de aanklager of de scheidsrechter de tv-beelden na de wedstrijd nogmaals heeft bekeken, antwoordt de scheidsrechter dat hij dit inderdaad heeft gedaan en ook na het bekijken van de tv-beelden na de wedstrijd handhaaft hij zijn beslissing.

2. Standpunt en vordering van de aanklager

De aanklager geeft aan dat in spelregel 12 van de spelregels veldvoetbal 2023/'24, hierna 'de Spelregels', is bepaald wanneer sprake is van strafbaar hands. Daar is onder meer sprake van als de bal met de hand c.q. arm opzettelijk wordt geraakt waarbij de speler het lichaam op onnatuurlijke wijze groter heeft gemaakt en daarmee het risico heeft genomen dat de hand c.q. arm wordt geraakt door de bal. Daarnaast is volgens de aanklager in de Spelregels bepaald dat, als een speler de tegenpartij een doelpunt of een duidelijke scoringskans ontnemt door strafbaar hands te maken, dan wordt de speler van het speelveld verwijderd.

Op basis van het bovenstaande, moeten volgens de aanklager twee vragen beantwoord worden, namelijk of sprake is geweest van strafbaar hands en of vervolgens een duidelijke scoringskans is ontnomen. Beide vragen dienen bevestigend beantwoord te worden. Er is duidelijk sprake van het ontnemen van een scoringskans doordat de speler de bal met de arm raakt. Met betrekking tot het kunnen bewijzen van strafbaar hands, moet sprake zijn van voldoende wettig en overtuigend bewijs. Volgens de aanklager is sprake van voldoende wettig bewijs, namelijk de schriftelijke en op zitting aangevulde verklaringen van de scheidsrechter en de VAR, en de tv-beelden.

Met betrekking tot de vraag of het bewijs overtuigend is, stelt de aanklager dat op de tv-beelden is waar te nemen dat de bal de borst van de speler raakt en dat de speler vervolgens zijn arm kort omhoog brengt. Vervolgens ziet de aanklager op de tv-beelden dat de bal de arm raakt, van richting verandert en naar beneden gaat. Op basis hiervan, in combinatie met de stelligheid waarmee de scheidsrechter en de VAR hebben verklaard, komt de aanklager tot het oordeel dat ook sprake is van overtuigend bewijs.

Op basis van het bovenstaande, stelt de aanklager dat sprake is geweest van strafbaar hands en is de speler daarom terecht van het veld gezonden. De aanklager handhaaft het aan de speler aangeboden schikkingsvoorstel en verzoekt de tuchtcommissie de speler een uitsluiting van één wedstrijd onvoorwaardelijk op te leggen.

3. Verweer door of namens de speler

De speler geeft aan het niet eens te zijn met hetgeen hem ten laste is gelegd door, zakelijk weergegeven, het navolgende aan te geven.

De speler is van mening dat hij dient te worden vrijgesproken, omdat hij zich niet schuldig heeft gemaakt aan het ontnemen van een doelpunt of scoringskans en dit wordt volgens de speler ook bevestigd door de tv-beelden en verschillende verklaringen. De speler ontkent dat de bal zijn arm heeft geraakt. Na een uiteenzetting van de verweten gedraging, stelt de speler dat hij in de betreffende spelsituatie er alles aan heeft gedaan wat binnen zijn mogelijkheden lag om de bal tegen zijn romp te krijgen door zijn borst naar voren te drukken en daarmee zijn romp groot te maken. De speler stelt ook dat hij daarmee de kans heeft verkleind dat de bal tegen zijn arm komt door zijn romp, zo dicht op de spelsituatie, zo hoog als mogelijk te houden.

De speler is het ook niet eens met de stelling van de aanklager dat hij zijn lichaam onnatuurlijk groter zou hebben gemaakt. Volgens de speler luistert de definitie voor een keeper erg nauw. Dit is volgens de speler afhankelijk van de afstand tussen enerzijds de keeper en anderzijds de speler met de bal. Als de afstand tussen de speler met de bal en de keeper groter is, heeft de keeper meer tijd om te reageren, en is in deze situatie de definitie van groter maken volgens de speler: de armen 'wijd uitstrekken'. Op het moment echter dat de speler met de bal heel dichtbij is, heeft de keeper weinig tot geen tijd om te reageren, en is de definitie van groter maken met de armen volgens de speler: de armen laag langs het lichaam houden om zo het vlak dat het doel kan verdedigen zo groot als mogelijk te maken. Dit is volgens de speler ook het geval in deze zaak. De speler stelt dat hij op ongeveer één meter van de tegenstander staat op het moment dat de tegenstander de bal schiet. De speler is zich bewust van de positie waarin hij zich bevindt en probeert juist de kans te verkleinen dat de bal de arm raakt en handelt hier dus bewust tegen zijn principes in en verkleint daarmee juist de kans dat hij de bal tegen houdt, maar voorkomt zo een eventuele rode kaart omdat hij zich buiten het 16-metergebied bevindt.

Ten aanzien van het voor de speler belastend bewijs, stelt de speler dat enkel de scheidsrechter heeft verklaard dat de bal via de arm naar de grond stuitert. De speler vraagt zich op grond van de door hem op zitting getoonde tv-beelden af of de scheidsrechter de situatie wel in zijn geheel heeft kunnen

waarnemen, omdat hij volgens de speler op een afstand van 25 meter van de situatie stond en er zich minimaal 3 spelers op het veld in zijn zichtlijn bevonden.

De speler stelt dat, in tegenstelling tot het door de scheidsrechter verklaarde, de andere leden van de arbitrage niet hebben waargenomen dat de bal de arm van de speler heeft geraakt. De speler vindt het opvallend dat de VAR heeft verklaard dat de bal wordt aangeschoten tegen het overgangsgebied van borst en zij, waarna de bal via de onderkant van de arm niet het doel in kan gaan, terwijl de AVAR heeft verklaard dat de bal het lichaam van de speler raakt waardoor het schot niet meer in de richting van het lege doel gaat. De speler vraagt zich dan ook af – nu deze verklaringen niet overeenkomen met de stellige verklaring van de scheidsrechter – waarom de VAR de scheidsrechter niet op zijn minst heeft verzocht tot een OFR.

De speler is van mening dat nadat de bal de zij c.q. borstkast raakt deze van richting verandert en daarmee de doelpoging en/of scoringskans voorbij is. Door de speler wordt betwist dat de bal daarna de arm raakt. Als volgens de arbitrage wel sprake is van strafbaar hands, is dit volgens de speler een nieuwe situatie en wordt door deze strafbare handsbal geen scoringskans of doelpunt ontnomen en zou de scheidsrechter dit moeten bestraffen met een indirecte vrije trap en gele kaart.

Mocht de tuchtcommissie onverhoopt de mening zijn toegedaan dat wel sprake is van strafbaar hands, dan vraagt de speler de tuchtcommissie te bevestigen dat dit als een nieuwe situatie had moeten worden beoordeeld en dat de scheidsrechter de speler volgens de Spelregels de gele kaart had moeten tonen.

Op grond van het bovenstaande, kan volgens de speler de conclusie worden getrokken dat de speler zich niet schuldig heeft gemaakt aan hetgeen hem is ten laste is gelegd en verzoekt de speler de tuchtcommissie hem vrij te spreken.

4. Vrijspraak

De tuchtcommissie acht het ten laste gelegde niet bewezen. De vrijspraak steunt op de navolgende bewijsmiddelen:

- Het verweer van de speler op zitting:
- De (op zitting getoonde) tv-beelden.

5. Het oordeel van de tuchtcommissie

De tuchtcommissie moet in tuchtrechtelijke zin oordelen of sprake is geweest van 'strafbaar hands', zoals vastgelegd in de Spelregels. In artikel 56 lid 2 RTBV is bepaald dat, als de tuchtcommissie van oordeel is dat een overtreding niet wettig en overtuigend is aangetoond, 'de beschuldigde' moet worden vrijgesproken. Met andere woorden, voor een bewezenverklaring van het aan de speler ten laste gelegde moet niet alleen sprake zijn van wettig, maar ook sprake zijn van overtuigend bewijs.

De tuchtcommissie stelt hieromtrent het navolgende.

De speler heeft schriftelijk en op zitting uitvoerig aangegeven dat hij zich niet schuldig heeft gemaakt aan het aan hem ten laste gelegde. De tuchtcommissie stelt – met de aanklager – vast dat op grond van de verklaringen van de scheidsrechter en de VAR, wettig bewijs voorhanden is om tot een bewezenverklaring te komen.

Echter, nu ook sprake moet zijn van overtuigend bewijs, moet de tuchtcommissie de vraag beantwoorden of zij aan de hand van het dossier – inclusief de tv-beelden – en hetgeen op zitting is aangevoerd de overtuiging heeft gekregen dat de speler zich schuldig heeft gemaakt aan strafbaar hands. De tuchtcommissie mist die overtuiging.

De tuchtcommissie kan op grond van een grondige analyse van de vanuit meerdere gezichtspunten getoonde tv-beelden niet overtuigend tot de conclusie komen dat de bal de arm van de speler heeft geraakt. De tuchtcommissie heeft – in tegenstelling tot de aanklager – aan de hand van de tv-beelden niet kunnen waarnemen dat de bal daadwerkelijk de arm van de speler heeft geraakt. Bovendien is de richting van de bal na aanraking met het lichaam van de speler voor de tuchtcommissie ook een relevante – voor de speler ontlastende – factor. De tuchtcommissie is namelijk van oordeel dat, als de bal daadwerkelijk de arm van de speler zou hebben geraakt, het zeer aannemelijk is dat de richting – dan wel de snelheid – van de bal anders geweest had moeten zijn.

Nu de tuchtcommissie tot het oordeel komt dat niet overtuigend kan worden bewezen dat de bal de arm van de speler heeft geraakt, kan daarom ook niet in tuchtrechtelijke zin worden gesteld dat de speler zich schuldig heeft gemaakt aan strafbaar hands.

De tuchtcommissie is op grond van het dossier en hetgeen op zitting is aangevoerd, zoals aangegeven, onvoldoende overtuigd dat de speler het ten laste gelegde feit heeft begaan en komt daarom tot de volgende beslissing.

6. De beslissing

De speler wordt vrijgesproken van het aan hem tenlastegelegde.

Aldus beslist op 22 februari 2024 door de heer mr. M. Nan, voorzitter, de heer B. van den Broek en de heer R. Stolte, leden, bijgestaan door, de heer M. Simonis, (waarnemend) secretaris.